

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 152/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/82/2020 z 15. júla 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/34/2023 z 19. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Súčasne požaduje priznanie náhrady trov konania v sume 1 278,92 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v spore v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa žalobkyňa ([REDACTED]) domáhala zaplatenia sumy 100 000 eur s príslušenstvom z titulu vrátenia zálohy, ktorá mala byť poskytnutá 6. júna 2018 podľa zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzavretej medzi sporovými stranami z dôvodu, že neboli naplnené podmienky na vyplatenie odmeny v plnej sume podľa čl. 4.1 predmetnej zmluvy. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom sp. zn. 7Cb/9/2019 z 1. júla 2020 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť istinu s príslušenstvom a súčasne žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Okresný súd v rozsudku zdôraznil, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že nedošlo k naplneniu podmienok podľa čl. 4.1 zmluvy a že došlo k poskytnutiu zálohy v sume 100 000 eur. Spornou bola skutočnosť, či došlo k vráteniu predmetnej zálohy. Žalobkyňa tvrdila, že vyzvala žalovaného na vrátenie zálohy 27. júna 2018. Sťažovateľ pritom tvrdil, že k odovzdaniu peňazí došlo 18. júna 2018, aj keď potvrdenie o vrátení nemá z dôvodu, že žalobkyňa, resp. [REDAKOVANÉ] konajúci v mene žalobkyne mu odmietli dôkaz odovzdať. Vrátenie predmetnej sumy mali podľa sťažovateľa potvrdiť svedkovia. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania s prihliadnutím na absenciu jednoznačného dôkazu, ktorým by bolo preukázané, kto komu a v akej výške sumu peňazí vrátil, vyplynul záver o neunesení dôkazného bremena na strane sťažovateľa, a preto bolo žalobe žalobkyne vyhovené.

4. Na odvolanie bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol zároveň žalobkyňi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd v napadnutom rozsudku akcentoval oneskorenosť a neprípustnosť návrhov na vykonanie dôkazov SMS správy odoslanej žalobkyňi sťažovateľom, notárskej zápisnice spísanej 28. marca 2019, ktorej obsahom bolo čestné vyhlásenie [REDAKOVANÉ], že bol svedkom, ako sťažovateľ 18. júna 2018 odovzdal [REDAKOVANÉ] 100 000 eur, ako aj návrhu na výsluch svedka [REDAKOVANÉ] st. Odvolací súd rovnako zdôraznil, že sťažovateľovi nič nebránilo v tom, aby pred súdom prvej inštancie navrhol konfrontáciu s [REDAKOVANÉ], no neurobil to, a preto námietka sťažovateľa o nevyhnutnosti podrobnejšieho vypočítania tohto svedka neobstojí, keďže tomuto svedkovi mohol klásť otázky sťažovateľ, ako aj jeho právny zástupca. Napokon odvolací súd v podstatnom konštatoval, že sťažovateľom predložený listinný dôkaz (notárska zápisnica), resp. návrhy na vypočítanie svedkov a ich konfrontáciu mohol sťažovateľ predložiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie.

6. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu podané z dôvodu existencie väd zmätočnosti [§ 420 písm. f) a § 420 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP.

7. K záveru o tom, že vo veci sťažovateľa rozhodol senát určený rozvrhom práce v súlade so zákonom dospel najvyšší súd poukazom na to, že vec napadla 20. novembra 2020 do senátu 6Cob, ktorý konal a rozhodoval v zložení predseda senátu a súčasne sudca spravodajca JUDr. Marek Kohút, členka senátu JUDr. Anna Ilčinová a člen senátu JUDr. Jozef Angelovič v súlade s Rozvrhom práce pre Krajský súd v Prešove na rok 2020 v znení dodatku č. 7 (ďalej len „rozvrh práce“). Keďže na strane členky senátu JUDr. Anny Ilčinovej došlo k náhlejšej prekážke v zmysle pravidiel prerozdelenia vecí a zastupovania bol na jej miesto v súlade s rozvrhom práce a podľa tabuľkovej časti rozvrhu práce určujúcej zastupujúcich členov senátu B/1 (body 3.2, 5, 5.1 a 5.5) k 1. decembru 2020 legitímne pridelený JUDr. Andrej Radomský. Nahradenie sudkyne tak bolo výsledkom legitímneho postupu odvolacieho súdu a zmena v obsadení senátu 6Cob bola súladná s rozvrhom práce krajského súdu. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že dovolateľ síce namietal, že nedošlo k splneniu podmienok na zmenu zloženia senátu, neuviedol však žiadne bližšie dôvody, ktoré by viedli k tomuto záveru. Dovolací súd preto konštatoval, že o odvolaní rozhodol senát krajského súdu v zložení určenom rozvrhom práce v súlade so zákonom, a preto konanie pred krajským súdom nebolo postihnuté vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP.

8. K namietanej vade odvolacieho konania v procese dokazovania najvyšší súd zdôraznil poukazom na to, že hodnotenie dôkazov je vecou úvahy súdu, že jej existencia sa v odvolacom konaní nepreukázala. Akcentoval, že vo veci konajúce súdy nevychádzali len z výpovede [REDACTED], ale obsah jeho výpovede zhodnotili s výpoveďami sťažovateľom navrhnutých svedkov a zároveň vysvetlili, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili a prečo nevykonali ďalšie dôkazy.

9. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd vysvetlil dôvody, pre ktoré nevyhovел návrhu sťažovateľa na dopočutie svedka [REDACTED], ktorý bol riadne vypočutý na pojednávaní 12. decembra 2019 za prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, a to aj v súvislosti s čestným prehlásením, ktoré je obsahom notárskej zápisnice z 28. marca 2019, ktorá bola predložená dodatočne, a to aj napriek tomu, že bola spísaná dávno pred výsluchom tohto svedka. Najvyšší súd pritom potvrdil správnosť úvah odvolacieho súdu, podľa ktorých si sťažovateľ mal byť vedomý svojej dôkaznej povinnosti, pričom neskoré predloženie dôkazu nemožno akceptovať. Sťažovateľovi rovnako nič nebránilo v tom, aby navrhol už v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolaní navrhovanú konfrontáciu svedkov [REDACTED], [REDACTED] a sťažovateľa, ako aj dopočutie ďalších svedkov. Z napadnutého rozsudku krajského súdu rovnako vyplývajú dôvody, pre ktoré odvolací súd nedoplnil dokazovanie týkajúce sa platnosti zmluvy a rovnako aj dôvody, pre ktoré nebolo doplnené dokazovanie výsluchom [REDACTED], a to poukazom na skutočnosť, že uvedená osoba nemala byť osobne prítomná pri vrátení istiny. Navyše odvolací súd odkazoval na obsah výpovede svedkov, ktorí sprevádzali sťažovateľa k miestu údajného odovzdania peňažných prostriedkov, resp. boli priamo v budove a ktorí účasť ďalšej osoby prítomnej pri odovzdaní nepotvrdili.

10. Ako nedôvodnú označil najvyšší súd aj námietku, podľa ktorej plnomocenstvo z 29. októbra 2018 udelené [REDACTED], na základe ktorého bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu, nebolo podpísané osobou oprávnenou konať v mene žalobkyne. Vychádzal pritom z tvrdenia samotnej žalobkyne, že plná moc bola podpísaná za žalobkyňu [REDACTED], ktorému bola žalobkyňou udelená plná moc oprávňujúca ho na všetky právne úkony súvisiace s predmetnou zmluvou 6. júna 2018, pričom podľa názoru dovolacieho súdu podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa žalobkyňa domáhala vrátenia sumy peňazí vyplatených na podklade predmetnej zmluvy, nepochybne súviselo so zmluvou samotnou. Dovolací súd preto uzavrel, že [REDACTED] bol oprávnený udeliť plnú moc advokátke na zastupovanie žalobkyne v upomínamom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti dôvodí, že napadnutý rozsudok krajského súdu mu nebol doručený účinným spôsobom, a preto dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Z dôvodu opatrnosti však podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, pričom o samotnom rozhodnutí odvolacieho súdu sa dozvedel doručením do elektronickej schránky [REDACTED], [REDACTED], ktorej je sťažovateľ konateľom. Dôvodí, že sťažovateľ odvolal plnú moc advokátovi [REDACTED] podaním z 5. júla 2021, pričom bezodkladne bolo urobené aj oznámenie príslušnému súdu. Doručenie napadnutého rozsudku krajského súdu do elektronickej

schránky bývalému právnenému zástupcovi preto nebolo účinné. Okresný súd mal totiž doručiť rozhodnutie poštou sťažovateľovi ako fyzickej osobe. Dovolací súd si túto vadu v doručovaní nepreveril, pritom mal skúmať, či sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže rozhodnúť, a danou otázkou sa nezaoberal, pričom rozhodol predčasne (vada nesprávneho doručovania).

12. Sťažovateľ dôvodí, že k splneniu podmienok na zmenu v zložení senátu nedošlo, a preto v jeho veci rozhodoval nesprávne obsadený súd. Existenciu prekážky a ani to, či táto bola zákonná, dovolací súd neopísal, a preto je ním vydané rozhodnutie neodôvodnené (vada nesprávne obsadeného súdu).

13. Okrem toho plnomocenstvo z 29. októbra 2018 udelené [REDAKOVANÉ], na základe ktorého bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľovi v upomínacom konaní, nebolo podpísané konateľom žalobkyne, ale neoprávnenou osobou [REDAKOVANÉ]. Ide o neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, pre ktorý bolo potrebné konanie zastaviť.

14. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom vo veci konajúcich súdov o neunesení dôkazného bremena v tomto smere. Odvolací súd pritom odmietol vykonať sťažovateľom navrhované dôkazy (notárska zápisnica, výsluch svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a spol.). Odôvodnenie najvyššieho súdu k zamietnutiu návrhov na doplnenie dokazovania považuje sťažovateľ za nedostatočné.

15. Sťažovateľ navrhuje odložiť vykonateľnosť právoplatného napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu bezprostredne hroziacej závažnej ujmy, keďže na jeho podklade sa vedie Okresným súdom Banská Bystrica exekučné konanie sp. zn. 23Ek/3520/2021.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka ústavnej neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí odvolacieho súdu a dovolacieho súdu vydaných vo veci sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu:

17. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ vzniesol v dovolacom konaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu námietku existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom v dovolaní predostrel totožnú argumentáciu, akú predostrel v ústavnej sťažnosti, atakujúcu ústavnú neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj nesprávnosť obsadenia súdu konajúceho v jeho veci. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom vznesenou dovolacou argumentáciou zaoberal a rozhodol o nej, uvedené, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 261/2023), čo zakladá dôvod na odmietnutie časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivé súdne konanie či právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručujú len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

19. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

20. Úlohou ústavného súdu je preto posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

21. V úvode tejto časti rozhodnutia sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľa o vade nesprávneho doručovania napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorej vyvodzuje záver o predčasnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

22. Nepochybne ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že účinné doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu je *conditio sine qua non* na to, aby dovolací súd mohol následne posúdiť splnenie podmienok pre dovolacie konanie, a to nielen včasnosť podaného dovolania, ale napríklad aj dodržanie formy podania. Procesné podmienky prípustnosti dovolania pritom najvyšší súd ako dovolací súd skúma *ex offio* (m. m. IV. ÚS 266/2023).

23. Nevyhnutným predpokladom úspešnosti argumentácie odôvodňujúcej porušenie práv zaručených ústavou alebo dohovorom je to, že táto (argumentácia) už sama osebe bez podrobnejšieho preskúmania vyznieva v neprospech toho, kto sa neústavnosti v konaní o ústavnej sťažnosti domáha. Len týmto spôsobom sa totiž zabezpečí požiadavka účinnej ochrany základných práv a slobôd v materiálnom zmysle. Zmyslom a účelom konania o ústavnej sťažnosti totiž nemôže byť len formalistické preskúmanie dodržania zákonných ustanovení zo strany orgánu verejnej moci (IV. ÚS 259/2020). Aplikáciou uvedených úvah *prima facie* nemožno postup najvyššieho súdu, ktorý sa dovolaním podaným samotným sťažovateľom zaoberal a vecne ho preskúmal, posúdiť ako urobený v neprospech sťažovateľa a ním realizovaných procesných práv, čo samo osebe vylučuje možnosť vyslovenia porušenia práva na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie. Navyše takýto záver by nemohol byť prijatý ani po bližšom preskúmaní postupu najvyššieho súdu.

24. Ústavný súd pritom vychádzal z účelu, ktorý akýkoľvek opravný prostriedok, dovolanie nevynímajúc, plní a ktorým je dosiahnutie nápravy nezákonného rozhodnutia za splnenia zákonom požadovaných podmienok. Predpokladom dosiahnutia úspešnej nápravy nezákonného rozhodnutia je logicky oboznámenie sa s obsahom nezákonného rozhodnutia, ktoré sa napáda opravným prostriedkom, keďže len tak môže v opravnom prostriedku sporová strana zaujať právne relevantnú

obranu proti argumentom, na ktorých je podľa jej názoru nezákonné rozhodnutie založené (m. m. IV. ÚS 266/2023).

25. Pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade došlo k riadnemu (účinnému) doručeniu, je nevyhnutné uplatňovať materiálny prístup, pre ktorý je podstatné to, či sa adresát mohol s obsahom doručovanej písomnosti zoznámiť a či tak bolo zachované jeho právo na súdnu ochranu (porovnaj nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1577/16 z 11. júla 2017, bod 14 a sp. zn. III. ÚS 3851/18 z 9. apríla 2019, bod 14; IV. ÚS 266/2023).

26. Zo samotnej argumentácie sťažovateľa (bod 11 tohto uznesenia) pritom vyplýva, že sťažovateľ mal vedomosť o obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že tento mu bol doručný do elektronickej schránky advokátskej kancelárie, prostredníctvom ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ, a z opatrnosti dokonca dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal, z čoho vyplýva logicky premisa, že sa s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu aj oboznámil. Napokon obsahom samotného dovolania, v ktorom vadu neúčinného doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľ ani nespomenul, tým menej namietať, sú vecné argumenty, ktorými sa brojí proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, čo nevyhnutne podporuje premisu oboznámenia sa sťažovateľa s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu.

27. V súlade s už uvedenými judikovanými závermi ústavného súdu je preto, zohľadňujúc materiálnu ochranu práv ako neopomenuteľného atribútu súdnej ochrany sporovej strany, námietka sťažovateľa o vadnosti doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu v kontexte predčasnosti rozhodnutia dovolacieho súdu nedôvodná, a tým aj nespôsobilá viesť k záveru o porušení označených práv.

28. Sťažovateľ v ďalšom atakuje nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte namietanej vady zmätočnosti, podľa názoru ústavného súdu celkom neopodstatnene.

29. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj právo na náležité súdne odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

30. Po preskúmaní podstatných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v kontexte namietanej vady zmätočnosti sa dovolací súd dostatočným spôsobom zaoberal sťažovateľovou argumentáciou atakujúcou proces dokazovania, resp. jeho hodnotenia zo strany odvolacieho súdu, ako aj nesprávnosťou obsadenia senátu krajského súdu, ktorý vo veci sťažovateľa rozhodoval. Záver dovolacieho súdu o nepreukázaní väd zmätočnosti v postupe odvolacieho súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, t. j. taký, ktorým nemohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľa ako dovolateľa zaručených ústavou a dohovorom.

31. Najvyšší súd pristupoval k preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu z pohľadu námietky o nevykonaní dôkazov navrhnutých sťažovateľom a odôvodneniu tohto postupu ústavne

akceptovateľne. V opísanom myšlienkovom postupe najvyššieho súdu pri hodnotení dôkazov a nepripustení dôkazov navrhnutých sťažovateľom ústavný súd nezistil prítomnosť svojvôle či nedostatočnosť odôvodnenia. Z uvedených dôvodov ústavný súd nemá dôvod do procesu hodnotenia dokazovania, resp. posudzovania udržateľnosti postupu odvolacieho súdu, ktorý návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, zasahovať. Napokon postup odvolacieho súdu pri vysporiadavaní sa s návrhmi na doplnenie dokazovania korešponduje s účelom sudcovskej koncentrácie konania, ktorým je zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán v podobe nových návrhov na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/43/2018 z 26. februára 2019).

32. Obdobne najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení argumentácie o nesprávne obsadenom súde, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Odôvodnenie najvyššieho súdu obsiahnuté v podstatnom v bode 7 tohto uznesenia je postačujúce na prijatie záveru o tom, že dovolací súd sa ústavne udržateľným spôsobom zaoberal a zároveň vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou spochybňoval zákonnosť zmeny v zložení senátu krajského súdu.

33. Ako nedôvodnú vyhodnotil ústavný súd argumentáciu sťažovateľa, ktorou tento brojil proti ústavnej udržateľnosti odôvodnenia dovolacieho súdu týkajúceho sa oprávnenosti [REDAKOVANÉ] udeliť plnú moc advokátke na zastupovanie žalobkyne v upomínacom konaní (bod 10 tohto uznesenia).

34. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu k ním vzneseným dovolacím námietkam a neumožňujú prijať záver, že v postupe najvyššieho súdu a ním vydanom rozhodnutí došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. Z uvedených dôvodov ústavný súd časť ústavnej sťažnosti odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu